

Arrest

nr. 172 205 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KUIJL, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 31 juli 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 21 november 2013 met nr. 114 209 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 9 april 2014 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toe aan de verzoekende partij.

1.5. Op 7 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 156 055 van 4 november 2015 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 19 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Op 10 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.9. Op 10 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer:
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.*

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod./

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft misbruik gemaakt van valse verklaringen tijdens zijn asiel procedure, om een verblijfskaart te bemachtigen op basis van subsidiaire bescherming. Hij heeft een A kaart verkregen. Echter, op 07/04/2015 is de beslissing van subsidiaire bescherming ingetrokken door CGVS,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 22/11/2015.

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Italië of Pakistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van valse verklaringen tijdens zijn asiel procedure, om een verblijfskaart te bemachtigen op basis van subsidiaire bescherming. Hij heeft een A kaart verkregen. Echter, op 07/04/2015 is de beslissing van subsidiaire bescherming ingetrokken door CGVS,

Een poging tot fraude: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij op 16 april 2016 zonder verzet is vertrokken zodat de bijlage 13septies werd uitgevoerd en uit het rechtsverkeer is verdwenen. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet aantoonbaar enig belang te hebben bij het aanvechten van die beslissing, waardoor de vordering, in zoverre deze ingeleid is tegen de bijlage 13septies, onontvankelijk is.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, meer bepaald het ‘Verslag Vertrek’ blijkt dat de verzoekende partij op 16 april 2016 gerepatriëerd werd naar Italië.

De raadvrouw van de verzoekende partij betwist niet dat de verzoekende partij op 16 april 2016 is vertrokken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr.

2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering in zoverre ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat er geen belang meer is bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Uit het 'Verslag Vertrek' is gebleken dat de verzoekende partij op 16 april 2016 werd gerepatrieerd naar Italië. Uit voormeld gegeven blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 10 maart 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing houdende het inreisverbod van 10 maart 2016

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel gekoppeld aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nagegaan of gemotiveerd in de bestreden beslissing of de banden van verzoeker met België opwegen tegen de banden met zijn thuisland; Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Verzoeker heeft een langdurige relatie met mevrouw E.C. (...), een Belgische studente die woonachtig is te Turnhout.

Zij wensen deze relatie te bestendigen en te versterken naar de toekomst toe, door in het huwelijk te treden wanneer de tijd daar rijp voor is.

Bovendien is verzoeker goed geïntegreerd in België en heeft zij hiervoor steeds de nodige inspanningen geleverd. Zo heeft hij via verschillende cursussen zich de Nederlandse taal eigen gemaakt (stukken 5 en 6).

Aldus vallen de familiale banden van verzoeker onder de toepassing van de bescherming van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

(...)

*Dat verzoeker wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven uitoefent.
Dat verweerder echter de banden van verzoeker met België geenszins heeft onderzocht.
Dat verzoeker de mening is toegedaan dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door hiermede geen rekening te houden.
Dat verweerder bovendien nagelaten heeft enige belangenafweging uit te voeren en hiermee tevens de plicht tot motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden.
Dat deze elementen tevens nog sterker doorwegen gelet op het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt betekend voor een duur van 4 jaar.
Aldus zouden de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat verzoeker voor minstens 4 jaar gescheiden wordt van zijn partner, wat disproportioneel en onmenselijk is in de concrete situatie zoals hierboven uiteengezet.
Er kan hier geenszins nog sprake zijn van een tijdelijke scheiding.
Er kan overigens niet van een Belgische student verwacht worden dat deze alles achterlaat teneinde het gezinsleven verder te zetten in een ander land. Bovenstaande elementen vormen hiertoe onoverkomelijke hinderpalen.
De negatieve impact van de bestreden beslissingen op het familieleven van verzoeker prima facie voor ieder redelijk mens aannemelijk.
Dat het middel ernstig is.”*

4.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.1.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden, dat zij gebruikt heeft gemaakt van valse verklaringen tijdens haar asielprocedure om een verblijfskaart te bemachtigen op grond van subsidiaire bescherming, dat een A-kaart verkregen werd doch dat de subsidiaire bescherming werd ingetrokken, dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel haar betekend op 22 november 2015, dat zij de autoriteiten niet verwittigd heeft van haar adreswijziging tijdens de periode waarin zij het bevel diende op te volgen, dat zij een asielaanvraag heeft ingediend, doch dat de verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, dat een terugkeer naar Italië of Pakistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Voor de termijn van vier jaar voor het inreisverbod wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden, dat zij gebruikt heeft gemaakt van valse verklaringen tijdens haar asielprocedure om een verblijfskaart te bemachtigen op grond van subsidiaire bescherming, dat een A-kaart verkregen werd doch dat de subsidiaire bescherming werd

ingetrokken, dat het een poging tot fraude betreft, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, een inreisverbod van vier jaar proportioneel is.

4.1.4. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij niet is nagegaan of gemotiveerd heeft of de banden die zij heeft met België opwegen tegen de banden met het thuisland, terwijl artikel 8 van het EVRM staten verplicht haar recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen aan te wenden. Zij wijst erop dat zij een langdurige relatie heeft met mevrouw E.C., die een Belgische studente is die woonachtig is in Turnhout, dat zij deze relatie wensen te bestendigen en te versterken naar de toekomst toe door in het huwelijk te treden wanneer de tijd daar rijp voor is, dat zij bovendien goed geïntegreerd is in België en hiervoor steeds de nodige inspanningen heeft geleverd, dat zij zich via verschillende cursussen het Nederlands heeft eigen gemaakt. Zij meent dan ook dat haar familiebanden onder toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen, dat zij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven uitoefent. Zij betoogt dat de verwerende partij de banden van de verzoekende partij met België niet heeft onderzocht, dat zij ook nagelaten heeft enige belangenafweging uit te voeren, dat deze elementen nog sterker doorwegen gelet op het feit dat aan haar een inreisverbod van vier jaar wordt betekend, dat zij dus voor minstens vier jaar gescheiden wordt van haar partner, wat disproportioneel en onmenselijk is in haar concrete situatie, dat er geenszins nog sprake kan zijn van een tijdelijke scheiding, dat overigens van een Belgische student niet kan verwacht worden dat deze alles achterlaat teneinde een gezinsleven verder te zetten in een ander land, dat de bovenstaande elementen onoverkomelijke hinderpalen vormen.

4.1.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering een langdurige relatie te hebben met mevrouw E.C., een Belgische studente. Zij voegt aan haar verzoekschrift geen stukken waaruit een relatie met voornoemde persoon zou blijken. Voorts stelt de Raad vast dat ook in het administratief dossier geen enkele indicatie terug te vinden is van een relatie die de verzoekende partij onderhoudt met voornoemde persoon op het Belgische grondgebied. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, wanneer zij werd gehoord op 11 april 2016, verklaarde geen duurzame relatie of familieleden te hebben in België.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zelfs indien er sprake zou zijn van een gezinsleven met een Belgische studente, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen

weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

In het kader van het nagaan of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven, kan er onderzocht worden of de verzoekende partij zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoekende partij op gezinsleven te handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers te stellen dat zij goed geïntegreerd is in België en de nodige inspanningen heeft geleverd, waarbij zij, onder verwijzing naar stavingsstukken, wijst op verschillende cursussen Nederlands.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu uit de stukken van het administratief dossier geen gezinsleven met mevrouw E.C. noch een beschermingswaardig privéleven blijkt, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd, noch hieromtrent te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing of hieromtrent een belangenafweging te hebben doorgevoerd.

Gelet op het feit dat een relatie met mevrouw E.C. niet aannemelijk wordt gemaakt, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat een scheiding van vier jaar van haar partner disproportioneel en onmenselijk is.

4.1.6. De verzoekende partij maakt met de door haar aangebrachte stellingen en gegevens geen beschermingswaardig gezinsleven en/of privéleven aannemelijk, zodat zij niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing houdende het inreisverbod op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

4.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de 'vreemdelingenwet'. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Doordat verweerder aan verzoeker een inreisverbod oplegt; Terwijl het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het inreisverbod niet ingaan tegen artikel 9ter van de Vreemdelingen, waarin bepaald wordt dat de vreemdeling die aantoonbaar aan

een ziekte te lijden welke een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst, gemachtigd wordt tot verblijf.

Gelet op voorhanden zijnde medische gegevens van verzoeker is het opgelegde inreisverbod wel degelijk in strijd met artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder was nochtans op de hoogte van de medische toestand van verzoeker.

Door hier geen rekening mee te houden schendt verweerder aldus het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.”

4.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

4.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij niet aangeeft, dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bovendien blijken uit het administratief dossier geenszins medische gegevens waarvan de verwerende partij op de hoogte had dienen te zijn en die zij in rekening had dienen te nemen, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Gelet op het ontbreken van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer nog op het ontbreken van enige informatie in het administratief dossier die zou wijzen op bepaalde gezondheidsproblemen bij de verzoekende partij, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het inreisverbod in strijd zou zijn met artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift maakt de verzoekende partij het bestaan van bepaalde gezondheidsproblemen in haar hoofde die het afleveren van een inreisverbod zouden verhinderen, niet aannemelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het gehoor van 16 april 2016 blijkt dat de verzoekende partij ontkennend antwoordde op de vraag of *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren?”*.

4.2.4. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepaling en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het derde middel blijkt dat dit volledig gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 maart 2016. Zoals blijkt uit punt 3.2. is de vordering van de verzoekende partij onontvankelijk in zoverre deze gericht

is tegen voormelde beslissing, zodat de middelen die tegen deze beslissing worden aangevoerd, dan ook niet kunnen worden onderzocht.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 maart 2016. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER